

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. IX. Josephus Sacripantes Narniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. IX.

JOSEPHUS SACRIPANTES NARNIENSIS.

Josephus tit. S. Praxedis Cardinalis Sacripantes Narniensis, Praefectus Sacrae Congregationis de propaganda fide &c. &c. natus est 19. Martii anno 1642. Narnii, ducatus Spoletani oppido, unde Imperatorem Nervam progenitum asserunt, qui ethnica licet Superstitione imbutus, in Christianos benignissimus princeps fuisse perhibetur, utpote qui Divum Joannem Evangelistam ex suo in Insula Patmo exilio, Ephesum redire permisit. Sit hujus Imperatoris gloria magnificum Narnium; certe ei plus splendoris accedit ex ejusmodi partu viri, quem eximia virtus & doctrina penè regium effecit; in quem certè naturæ liberaliter indulgentis genius singulares quascunque dotes tam cumulatè congeffit, ut omnia possidere videatur, quæ magnum virum, qui cœlis vivat, populorum commodis invigilet, efficiant. Jurisprudentiæ eximium Studium tam altâ mente imbibit, ut codices non tam percurrisse, quàm præservido mentis æstu abligurisse videatur; quò quidem irremisso studio id denique adeptum se sensit, ut inter jurisconsultos nostri sæculi maximos habeatur. Immo in eo nullum ante se relinquit, quòd æquâ trutinâ cuncta dispensando, nullius jus unquam læserit; neque etiam eâ, qua est religione, & profus eximiâ sapientiâ lædere potest. Ea causâ fuit, ut hoc illustrissimum sacrae Themidis lumen diu latere neutiquam potuerit. Vidit Roma virum, & audiit eum oracula velutj è tripode fundentem. Mox novum Bartolum ambabus ulnis amplexa est, haud ignara, se denique oceanum esse, ad quem omnes sapientiæ rivi concurrere deberent. In Lusitaniâ nuntium cum ageret, absolutam simul ministri undequaque exacti Personam agebat. Hinc ab Innocentio XII, qui aulam Romanam hoc Themidis lumine adauctum ibat, revocatus est; & ut magis in oculis orbis splenderet, sacro purpuratorum collegio annumerabatur; quâ quidem in re id etiam mirum videri poterat, quòd Austria æquè ac Gallia, licet tunc temporis infestis armis invicem colliderentur, in eò tamen concurrerint, ut meritissimo viro purpuram impetrarent; adeò sagacissimus hic vir, summa prudentia omnia ejus consilia mirificè adgubernante, affectus partes in omnes tam æquabili lance dispensabat, ut rarissima felicitate singulis satisfaceret, nec quemquam inimicum experiretur, qui omnibus amicus esset. Cardinalis factus, summis quibusve negotiis adhibitus est, & in eum veluti Sacrae Reipublicæ Atlantem Pontificum cura non nunquam reclinabat. Apud Clementem XI. summa videlicet ingenia prudentissima æstimatione feligentem, utpote quibus in alto positus felicius quàm stellarum influxu orbis rege- retur, summa gratia perpetuò prævaluit; & quidni in amoribus omnium esset, qui indefatigabili curâ orbem complectebatur utrumque. Nam Sacrae Congregationi de propagandâ fide præfectus, in id unice incubuit, ut non modò nostræ Europæ, religionum disensionibus miserè dilaceratæ prospiceret; verùm etiam in Indiam australem æquè ac Occidentalem, nec non in æthiopicæ Affricæ oras viros à virtute & do-

doctrina undequaque probatissimos immitteret, qui everfis idolis Evangelicæ veritatis semen ubique spargerent, & largissimam in vineâ Domini mercedem referrent. Sub eodem Clemente XI. Sanctitatis suæ prodatarium agebat, quo in officio, prout beneficiis quamplurimos sibi conciliavit, ita Sanctitati suæ eos denique ad Ecclesiasticas dignitates & præbendas promovendos proposuit, quos virtus, quos insignia in Ecclesiam merita, quos eximia doctrina commendabat; sic Sacram Rempublicam summo planè beneficio unâ complexus est, quæ nunquam felicius stabit, nisi iis succollantibus, quorum eximia virtus in causa est, ut cunctos juvare velint; & ut possint, doctrina efficit. Ao. 1704. Augustissimam Poloniae viduam aptissimis ad dolorem leniendum verbis solabatur ob interceptos Jacobum & Constantinum filios, dum ex Silesiâ in Poloniam magnis itineribus properabant; planè cum nullam non virtutum in consortium admittat, tunc verò in eo totus esse videtur, ut in externos quoscumque ita humanus existat, ut humanitatem ipsam, nullis illitam facis, sed sincerissimo prodeuntem affectu exhibere videatur. Ao. 1710. crus Sanctæ Lucie Virginis & Martyris, in Ecclesiâ Narniensi asservatum, Ferraram transferri curavit, ut reliquo corpori, quod in principe ejus loci Ecclesiâ religiosè colitur, iungeretur, idque magis integraret. Eodem anno cum de Comachio oppido ad mare Adriaticum sito Pontificem inter & Imperatorem gravis lis enata fuisset, ipsemet equidem pro eximia suâ in causis forensibus pertractandis peritiâ, ardua causæ momenta aggrediebatur, & doctissimo scripto, quod ex ejus sapientiæ penu excerptum omnes facile agnoscant, causam Pontificiam propugnabat; mansit tunc quidem res indecisâ; verum sub vitæ exitum Innocentii XIII. Imperatorum Maximus pro eximio suo in Apostolicam sedem studio restitutionis spem aliquam exhibebat, nec dubium est, quin Benedicti XIII. laudabilissimis orbis Antistitis decantata virtus rem arduam brevi sit confectura; nec enim inter summa orbis lumina, tanta utrinque mente animata, malè convenire potest, facili videlicet inter terrestres veluti deos coalescente amicitia. Ao. 1712. soluta fornicis compage in Seminario Romano, Eminentissimus Purpuratus superincumbentibus ruinis haud dubiè oppressus fuisset, nisi periculò paulò ante denunciato, penè è faucibus mortis ereptus fuisset, cujus vita orthodoxo orbi erat tam pretiosa. Ao. 1714. Principi Alexandro Sobieskio moribundo unâ cum Eminentissimo Cardinale Paulucio adstiterit, & ad ultimam luctam piè & fortiter obeundam placidissimè exspirantem Principem animavit. Eodem ao. Reverendissimus Frater ejus Hyacinthus Sacripantes Abbas, quem facundiâ summum dicunt, ad Christianissimi regis admissus alloquium, quàm non dispar maximo fratri Germanus esset, eximie sapientiæ aphorismis, quibus sapientissimo regi undequaque satisfaciebat, exhibuit. Ao. 1716. cum magna frumenti caritas in suâ patria esset, pandebantur misericordiæ viscera Eminentissimi nostri purpurati; & cum largo frumento, nec modico pecuniarum subsidio laborantem Narniam sublevaret, pater patriæ à civibus vocabatur, longam vitam & perennaturam felicitatem tam benefico Mœcenati suo apprecantibus. Idem Scotiae regni Protectorem agit, nec quidquam Zelofissimo Antistiti magis in votis est, quàm ut hoc regnum, in gremium Sanctæ Matris Ecclesiæ reductum, suum denique Protectorem agnoscat & revereatur. Ao. 1720. multùm sibi laboris dedit, ut Terræ sanctæ sacra loca, Christi & Divorum trita vestigiis, non modò plenè conservarentur; verùm etiam eorum incremento magis magisque prospiceretur, ipso etiam Imperatore in aulâ Constantinopolitanâ per suum plenipotentiarium Comitem Virmontium, pro eximio suo in res cœli studio, in eam curam sedulò incumbente, nec pauca etiam pro Cæsarei in aulâ Ottomanicâ nominis reverentiâ, quam victricia arma expresserant, obtinente. Ao. 1722. Eminentissimus Purpuratus Generali Capitulo interfuit, cum Reverendissimus Pater Casparus Pizzolante Generalis ordinis Divæ virginis de Monte Carmelo Magister denominaretur; Nam religiosus hic ordo eo Protectore, & ipse verè spiritu Eliæ gaudet, qui virtutibus aurigantibus, curru meritorum sublimis ad cœlestes aedes, orbi beneficiorum suorum gratisimam memoriam relinquiturus, serò aliquando avolabit.